

BILLY SKRØGG sum skemtiligur sandingur

Eisini í føroyskum sjónleiki er gróður og framburður. Í dag meira enn nakrantíð. Hevur sjónvarpsnykurin nakrantíð havt taktið á unga fólkinum, so hevur hann mist tað nú. Stóri áhugin fyri kvøldskúlatilboðunum visir, at tørvur er á at sleppa at gerast virkin, sleppa at brúka og menna tær gávur, sum eru hvørjum einstøkum í kjotið borið. Um alt landið at kalla eru nú virkin feløg, sum spæla sjónleik við liv og sál.

Í sjónleikarfelagnum fáa fólk brúk fyri allari síni orku og frítið, sínum arbeiðshugi, skapanargleði og sjálvsmenning. Og sjónleikarfelagið hevur brúk fyri okkum øllum, royndum og óroyndum, ungum og gomlum. Fólk sum eru fitt í hondunum til mangt og hvat: at seyma, smíða, mála, rigga til ljós og ljóð, skipa fyri og halda skil á øllum, fáa tilfar og annað til vega, ganga til handa á ymsan hátt osfr. Onkur hevur best hegni at vera teskari, onkur annar at læra frá sær og seta leikir upp. Ella ringt verður til Linu (Máf) um at útvega hjálp og vegleiðing. Og spælarnir ikki at gloyma, teir eru »sjónligi« parturin av leikinum.

Einasta treytin fyri at vera við er, at tú hevur hugin. Tann sum timir, hevur eisini tíð. Lónin er ikki eingin heldur. Tú fært tín ríkiliga part í gleðini við at geva nakað av tær sjálvum, at vera nakað fyri onnur, saman við øðrum og arbeiða í góðum samlagi við fólk við sama áhuga. Uttan hesa hugsan hevur tú ikki stórvægis møguleikar sum áhuga-leikari.

Hendan hugsan og hendan gleði komu so týðiliga til sjónar í Sjónleikarhúsinum seinasta vikuskiftið, tá ið sandingar vóru her og spældu »Billy Skrøgg« fyri fullum húsum.

Hesin leikur, sum Keith Waterhouse og Willis Hall gjørdur fyri skjótt einum mansaldri síðani, er um hálvvaksna, »spilta« dreingin Billy. Forkelaður av mammuni og deildur og misskiltur av pápanum og øðrum, er hann vorðin ótryggur, ein ispegil uttan stírdil. Men vitinum og hugflognum bilar einki. Tá ið hann ikki klárar avbjóðingarnar og tað, sum

vænnað og kravt verður av honum innanhýsis og í viðurskiftunum við onnur, so roynir hann at sleppa sær úr einseminum og rótloysinum við at gera sær ein betri hugaheim, við sær sjálvum í miðjuni. Har allir trupulleikar verða loystir sum einki. Men hugflogið tekur hann av fótum, tí hugaheimurin og veruleikin sampakka ikki, hvussu hann so roynir at snúgva sær við lygn- og snildum.

Leiklutin sum Billy hevur Tórus Johannesen. Og skal nakar einstakur takast burturúr sum leikari, so er tað hann. Hóast væl eldri enn Billy, so spældi hann so meistarlíga væl, at tú festi teg ikki við aldursmun ella tilíkt.

Leikurin varð í 1967/68 spældur av Havnar Sjónleikarfelag. Men hetta er heilt øðrvísi spæl, ið sandingarnir sýna. Ikki at samanlíka. Teir hava valt at spæla hann sum »komediú«, gera hann skemtiligan — og tað ber eisini til.

Tá ið tjaldið fór frá, upplivdi tú hetta sama, sum tá tú í barnaárunum var til sjónleik í dansistovuni ella pakkhúsinum. Ein øðrvísi spenningur enn annars plagar at vera í Sjónleikarhúsinum. Teir mongu sandingarnir í salinum mundu gera murin. Áskoðararnir kendu eyðvita ávisar leikarar sum skemtilikarar og kundu tí illa bara sær, men lótu henda góðvarna glaða láturin fagna og fylgja leikinum alla tíðina. Sjálvur ávirkaðist tú skjótt av hesi hjartaligu og sponstanu undirtøku, sum spælarnir høvdu uppiborið. Og teir dugdu væl at spæla komediú, soleiðis sum fjöldin av áskoðarunum vildu hava tað.

Sandingunum man tað hava kenst fjálgandi heimligt at hoyra bygdamálið brúkt og tað til fulnar í hesum leiki. Í mínum oyrum ljóðaði tað sjáldsamt, at hoyra hetta ramliga heimasandsmálið í munninum á fólki, sum skuldu eittast at vera úr enskum stórbýi. Eyðkendar máliskur, sum vit vanligast mest hoyra í sambandi við skemisögur haðani sunnan. Men skjótt vandist eg við tað, nýtti tað og stuttleikaði mær óført. Sandsmálið er bæði týðiligt og vakurt. Spell er tað, at bygdamálið ikki verða brúkt meira

av álvara í sjónleikum og søgum okkara. Men tað má ikki vera upp á hált, og ikki fyri at gera gjøldur burturúr. Har eru uppgávur hjá leikarafelagnum at taka upp í heimbygdini!

Áskoðararnir gjørdust helst sitt til, at tað meira álvarsliga, sum eisini er í leikinum, onkuntíð av órøttum gjørdist skemtiligt. Tað hevði kortini minni at siga í hesum føri.

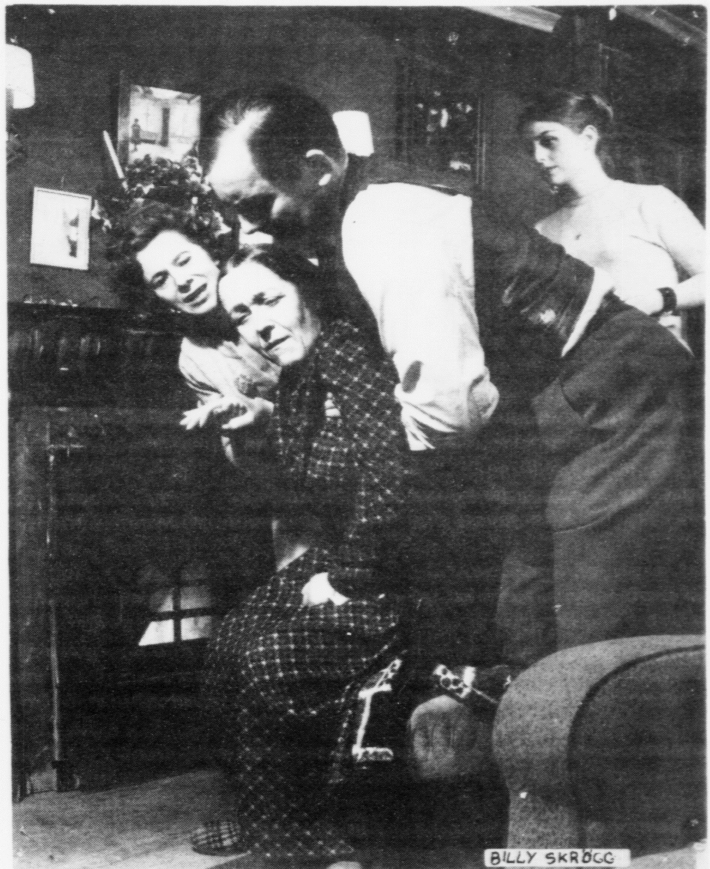
Vit áskoðarar fóru glaðir, nøgdir og takksamir úr aftur sjónleikarhúsinum og eg ivist ikki í, at spælarnir hava kent seg ríkiliga lóntar fyri stríðið av drúgvri venjing, longum spæli og nógvari ferðing afturat.

Hetta er áhugaleikur, tá ið hann er bestur.

»Billy Skrøgg« er ikki útspældur enn. Minni enn so. Hann verður helst at siggj aftur í Havn nú fyri páskir og vónandi aðra staðni við.

Góða eydnu við leikinum og takk øll somul!

20. mars 1991
Sverri Egholm

Havnar Sjónleikarfelag spældi leikin í 1968. Frá vinstru Lina Larsen, Jóhanna Maria Djurhuus, Sverri Egholm og Gunnvør Jensen.

Framhald av síðu 18
nevnd, sum er tikin av, og sum hann fór úr fyri einum ári síðan, tá ið annar formaður varð valdur í hansara stað eftir ársaðalfundin í Suðurstreymoy 10. januar 1990.

Vit skulu lata vera við at siga frá, hvussu hann hevur borið seg at móti tí formanni, sum kom aftaná, men vit loyva okkum at upplýsa, at Álvur Kirke ikki longur er limur í nevndini fyri Suðurstreym.

6. Halda fast við

Vit halda fast við, at hvørt tann, sum tekur undir við grundstøðinum og stevnu-skránni og ynskir at vera limur í flokkinum, skal hava møguleika til at vera tað.

Vit seta okkum ímóti, at ein maður ella nøkur fá siga seg eiga flokkin og fara undir at koyra onnur út.

Við rattið
er tað tú
sum ræður
ferðini!

HÓVLIGA

Leivur í Búð,
formaður í
Nordoya valdomi
Arant Johannesen,
formaður í
Eysturoyar valdomi
Ólavur Petersen,
formaður í Suðurstreymoyar valdomi
Jóanes Strøm,
formaður í
Suðuroyar valdomi

Páska-konsertin 91

FIELFRAZ HJARNAR

í Ítróttarhøllini á
Hálsi 2. páska-
kvøld kl. 21.00

Atgongumerkir á kr. 125.-
Forsøla í Kunningarstovuni

F.U.T. — KYNDIL